

LETNÍ PŘÍBĚH

LETNÍ PŘÍBĚH

Autoři:

Danka

Petr

Karel

Tomáš

Martin

Gábina

Jenda

Eva

Ilustrace formou koláží ze Zeyerovy stezky:

Danka

Editor:

Ivan

Slovo na úvod

Povídka "Letní příběh" vznikala na přelomu roku 2020 a 2021 ve službě Sociální rehabilitace Chelčického domova sv. Linharta, přičemž za její vydání může vlastně covid. V období mimořádných opatření sociální izolace jsme si vytvořili vlastní svět, ve kterém jsme se pravidelně virtuálně setkávali. Přeposílali jsme si jako štafetový kolík odstavce, do kterých měl náhled vždy jen jeden z nás, a mohl tak navázat a změnit děj podle libosti. V měsíci srpnu 2021 jsme předali naše hotové literární dílo editorovi Ivanovi, který "Letní příběh" provázal společnou nití. Krásnými ilustracemi celou knihu obohatila Danka.

Bylo slunné květnové ráno. V tajemném místě, kde začínal nejkrásnější úsek Vltavy, se čtyři kamarádi chystali se dvěma kánoemi na vodu. Museli vydržet, aspoň podle svých měřítek, dost dlouhý čas – půl roku – než mohli být zase spolu. Proto nikam nespěchali a snažili se brzdit proud, který se je snažil unášet příliš rychle vpřed. V jarní uvolněné náladě počkají později na rodiče a zbytek party, do té doby však naplno využijí společný drahocenný čas. Přirazí lodě k sobě a plují velmi pomaloučku jako v katamaránu, v povznesené náladě se všemu smějí a netíží je žádné starosti. Malá Lucinka, tváře jako porcelánek, mrštně přelezla ke svým dvěma sourozencům a nakláněla se přes okraj, aby spatřila nějakou rybu.

Řeka nejdříve pozvolně plynula, postupně však začala víc a víc bublat, až se po chvíli vynořily první kameny a o další kousek dál voda nabrala pořádně na síle. To už za zatáčkou přímo před sebou uviděli peřej. Petr pádlem zakontroval a trochu nervózně se postavil v lodi, aby zjistil, kudy se dá bezpečně projet. Zuzka jako jeho háček hbitě zvládla trochu přitáhnout, aby minuli první velký balvan, zatímco Lucinka uprostřed jejich kánoe se všemu jen smála, snad proto, že to brala jako hru.

Karel, plující sám v lodi kousek za nimi, vše napjatě pozoroval ze své kocábky, kterou Petrův nešetrný manévr rozkymácel a odhodil na stranu. Držel pádlo v levé ruce a potřeboval točit doleva a nabrat rychlost, aby se vyhnul velké boční vlně nad hluboko potopeným balvanem. To se však bez háčka těžko

podaří. Boční vlna na něj hrozivě míří a lačně si žádá jej smést nebo převrátit. Příliš pozdě ho napadlo přehodit pádlo na pravobok; místo toho kontroval a následně provedl tři mocné záběry s pokusem o kormidlování. Myslí si pořád, že to zvládne. Jenže co to ve skutečnosti znamená, když se člověk něco domnívá, když má v hlavě jen nepodloženou domněnku, jenom pouhou představu? Nic. Asi podcenil setrvačnost a napral to přímo do středu vlny. Něco jako vnitřní autopilot, který v člověku jinak dříme a dostane se k činu teprve v krizi, převzal nad vším kontrolu. Těsně před nárazem do masy vody Karlovo tělo samovolně zařídilo, že naklonilo loď doleva a přimělo Karla opřít se pádlem o vodu.

Žádná myšlenka, jen vybičovaný postřeh, jen mimovolné pohyby. Vše vypadá nadějně. V životě jsou však okamžiky trvající desetiny sekundy, kdy se všechno radikálně změní. Zloměk vteřiny bez pozornosti, jen malé okno. Kdo by počítal s tím, že za obří vlnou se náhle objeví ještě jedna, menší,

vytvořená ostrým kamenem. Ten byl dobře vidět těsně pod hladinou, ale už nebyl čas na nějaký manévr. Jako by ta druhá vlna vyrazila na pomoc té první zcela záměrně, motivovaná k útoku na Karlovu loď za každou cenu. Úspěch. Úspěch pro obě vlny. Ozvalo se zlověstné zapraskání, loď zavrávala jako v křečích. Trup se obrací vzhůru k nebi jako k modlitbě.

Úder do hlavy, sice ne příliš tvrdý, ale na chvíli ho utlumil. Naštěstí neztratil vědomí a začal ihned jednat. Duchapřítomnost jej neopouští, ví už zase o všem. Kde je kánoe? Aha, mám kliku, zasekla se támhle o kameny. Co to tam plave? V rychlosti zachytil plastový sud, kde má své věci, potom stiskl promáčený konec provazu jako hada přivázaného ke kýlu lodi.

Dole po proudu se něco zablýskne, načež to nenávratně zmizí v toku řeky. Nemá všechny věci. Právě mu odplaval igelit, kde měl nejen fotoaparát, ale i tabatěrku. To byla fatální chyba, cestou sáček vyndal ze sudu, chtěl přece fotit krajinu, vzpomíná si. Krajinu, kterou míjel, překrásnou, divokou, člověkem nedotčenou. Spílá sám sobě, že fotoaparát neschoval zpátky do sudu, navíc si nebude moci ani zakouřit.

Drže loď i sud, přeplaval na mělčinu a zaklíní kánoí o dno řeky. Lapá po dechu a dochází mu, že kdyby nekouřil, není teď tak uříčený. Možná by také tuto situaci zvládnul lépe, kdyby byl v lepší kondici, kdyby víc trénoval sílu rukou. Rozhlédne se po řece a těkavým zrakem hledá loď s Petrem a Zuzkou. Asi čekají níže za ohbím řeky pod peřejemi, tady by nezastavili. Vlastně za to může Petr. Neměl předvádět takové zmatky a zběsilé manévry. Pokud by Kája spoléhal na jejich pomoc, nedočkal by se. Musel situaci zvládnout sám, což ho na druhou stranu nyní těší, jak zkouškou zdárně prošel. Tedy až na ten foťák a tabák. Prohlíží si nohy a ruce a oddechne si, že nekrvácí a vyvázl jen s oděrkou.

Jakmile se trochu víc oklepal, začal vybírat z lodi vodu a vrátil do ní sud, který pro jistotu přivázal k sedátku. Už ani neví, jestli ho před tím dostatečně připevnil, nebo zda vůbec. Kdepak, podcenil situaci. Příroda nic neodpouští, její zákony platí pro všechny bez výjimky.

Se smutkem ze zmizení přátel i foťáku spustil loď na hladinu a vyrazil dál.

Jak si tak pluje, ještě plný dojmů a rozrušení, jeho mysl, ta čarodějka, začala malovat a tvořit. Máchal pádlem a do toho se mu mísily úvahy o životě. Hlavou mu probublávaly obavy a prožitky z neexistujících, vyfantazírovaných událostí: *Snad si vystačím s těmi věcmi, které mám na lodi, než se dostanu na místo srazu; možná to nestihnu; Petr se Zuzkou se na mě vykašlali, asi pořád řeší, že jsme se s jeho sestrou rozešli kvůli hloupostem; ty bláho, snad se taky neutopili a neleží na dně řeky; měl bych se asi vrátit; asi jsem zaslechl pláč Lucinky, nebo jsem si ho spletl s pištěním ptáků u břehu* atd. Pak se

zastyděl až po kořínky vlasů, že až teď mu dochází, že má být rád hlavně za to, že Lucinka se s ním nepřevrhla. *Snad jsem v té vyhrocené chvíli nezařval na Petra. Ne, to bych si pamatoval, i po tom stresu a adrenalinu. Doufám, že se během té cesty seznámím se spoustou dobrých lidí, se kterými si popovídám, popřípadě mi poradí, kam bych se mohl ještě během svého putování podívat. Bohužel si po návratu z cest nebudu moci nechat udělat fotoknihu z míst, kde se mi líbilo, nebudu moci o mém cestování jednou v budoucnosti vyprávět nad fotkami svým dětem.*

Nedostal ještě hlad, tak nevzal do úst ani sousto a spíš pořádně zabral, jako by chtěl rozmačkat pádlo. Ještě mám před sebou skoro celou řeku, vyrazil jsem ráno a teď se blíží podle slunce teprve asi jedenáctá, vedl samomluvu. Lil z něj pot, ale to jej neodradilo, aby pokračoval co nejrychleji kupředu. Voda cákala a stékala po něm, to osvěžení však vítal.

Náhle byl nucen zpomalovat a stáčet loď ke břehu. Uprostřed se totiž objevil jakýsi ostrůvek spletený z větví, listů a bahna. Měl dojem, že to tu někdo musel navršit uměle, vždyť nebyly žádné povodně. Bylo nutné se rozhodnout, jestli ostrov v řece objede zprava nebo zleva. Daleko bohužel nedohlédl, řeka se ztrácela v houstnoucích větvích, včetně těch od stromů z obou břehů. Intuice mu napověděla, že se má vydat vpravo. Neváhal a opatrně tedy nechal loď plout zprava podél ostrova.

Trup plavidla se dřel o větve a Karel se kymácel sem a tam. Ohlédl se za sebe. Jednou zvolíš a nejde to vrátit. Svět za ním se uzavřel a měl jedinou možnost – pořád vpřed. Odpichoval se od kmenů prohnívajících stromů, protože pádlo nebylo kam zanořit. Ještě kousek, loď zaskřípala. Hlavně nevyvést nějakou hloupost, například amatérsky prorazit plavidlo.

Jeden další odpich a je konečně venku. Řeka se viditelně zúžila. Proti němu se přibližuje jiná loď. To bude Petr se Zuzkou. Křivdil jsem jim, že mě opustili, a oni mi vyjeli naproti proti proudu. Ne, to nejsou oni. Tato kánoe má léty sedřenou barvu. Stejně tak letitý je vodák, co ji kormidluje v ošuntělém vandráckém oblečení. Navlečen byl v americké vojenské letní bundě, na nohách kraťasy s kapsami, na hlavě kožený klobouk. Jeho tvář pokrýval hustý dlouhý porost, přes ramena až na záda mu spadaly dlouhé vlasy. Mohlo mu být tak 45 let, ale vousy mu přidávaly možná patnáct let.

Ano, vousy dělají muže staršími. Ale proč si je nenechat růst, občas zastříhávat, a tak trochu kultivovat – vždyť nám byly dány od Boha do vínku, stejně jako vlasy! Toto všechno se honilo Karlovi hlavou. Ale pak pořádně zabral pádlem napřed nalevo, pak napravo a letěl po hladině hrdě vpřed. Za okamžik se ocitli s vlasatým pádlařem nadoraz vedle sebe. Drželi se břehu, pádla zaklíněná mezi kameny.

„Jedete proti proudu? To se moc nevidí,“ povídá Karel.

„Vždycky pluju proti proudu, kamaráde,“ culil se cizí vodák.

„Nepotkal jste kluka s holkou a ještě malou holčičkou?“ snaží se vyzvědět Karel.

„Ne, ani jednu kocábku,“ prohlásil přesvědčivě. „Ale našel jsem tohle,“ pokračoval a sahal na dno své lodi. V ruce držel nad hlavou igelit s Karlovým foťákem. „Máme neskutečné štěstí, bylo to zaseknutý za špagát, který je na něm přidělaný.“

„Máme?“ chytal se Karel nechápavě prvního slůvka.

„Ty, že ho budeš mít zpátky, a já, že to nemusím tahat s sebou.“

„Jak víte, že je můj?“

„Protože vypadáš přesně tak jako já před dvaceti léty, když jsem ztratil na vodě foťák.“

Karel udiveně poděkoval, vzal si foťák, osušil igelit, vložil jej do sudu a po rozloučení s tím exotem stočil loď a pokračoval v cestě. Musí stihnout nejen Petra a Zuzku, ale i ostatní přátele.

Zhruba za hodinku, tedy někdy po poledni dorazil na místo srazu do domluveného kempu. Přistál u břehu a důkladně uvázal loď, neboť v tom místě tekla voda neobyčejně prudce. Očima projížděl celé tábořiště, až kam mohl dohlédnout, jestli nespatrií Petra se Zuzkou a Lucinkou nebo někoho z jiných kamarádů. Rezignovaně si protřepal znavené paže a unaveně se sesunul k nejbližšímu volnému stolu, kde si objednal dršťkovou polévku s chlebem. Ostatní tu měli dávno být. Nejlepší řešení, jak se nemínout, bude, když se v rámci čekání napije – jako správný Jihočech – Budvaru a všechno ještě zaleje poctivým pressem.

.....

„Dál už nejedu,“ řekl háček.

„Ještě kousek, Zuzko, tady by už měl někde být,“ navrhl Petr. Začal si dělat starosti.

Zuzka ještě řekla nahlas svůj názor: „Urazil se a vystoupil na břeh. Chci to otočit, ne pádlovat proti proudu. A Lucince je zima.“

„Ale prosím tě, to by neudělal. A Lucince není zima, vid’?“ oponoval Petr.

„Já mám hlad a chci zpátky,“ přidala se Lucinka k Zuzce.

Petrovi nezbývalo nic jiného, než z pozice kormidelníka otočit čelem vzad. Háček by mu jinak vypověděl službu a ještě by došlo na lodi ke vzpouře.

Sotva se přiblížili k restauraci v kempu, kde se měli všichni setkat, začali se jim sbíhat sliny na nějaké dobré občerstvení a rádi by si tu odpočinuli. V tom na ně zahlaholil z kánoe u břehu vandrák v americké letní bundě: „Ahóóój!“

Petr se Zuzkou slušně pozdravili, také po vodácku, a zarostlý vlasáč hned povídá: „Ten kluk tady na vás čekal dost dlouho.“

Osamělý vlk popsal Petrovi jednou větou, jak vypadal.

„Kája,“ utrousil Petr a vůbec neřešil, kde bere ten vodák ty informace.

Z restaurace zavanula vůně opečených mas ve směsi s čerstvě namletou kávou. Z lidí se linula předletní pohoda.

„A kde je?“ zajímalo Petra. „Dostali jsme se zpátky dokonce až k takovému ostrovu v řece, kterého jsme si předtím ani nevšimli.“

„Vyplul před deseti minutami dál po řece,“ sdělil jim. „Že vy jste obepluli ostrůvek zprava?“ odhadoval ještě vandrák.

Petr potvrdil, že zprava ze směru protiproudu, aby v tom pátrání měli všichni naprosto jasno. Vzápětí pohlédl na hladová a vysílená děvčata v kánoí, potom na vodáka a nakonec se zahleděl do nitra restaurace, kde se nějaký pán právě labužnický zakusoval do šťavnaté klobásky, zatímco jeho synek dychtivě lokal studenou kofolu.

„Musím jet za ním, je to přítel. Nechci ho nechat jen tak odplout,“ vysloví najednou Petr nahlas to, co si opravdu přeje. Přitom potlačil zoufalou chuť na zdejší delikatesy.

Vodák je bystrý pozorovatel a situace je mu naprosto jasná. „Ale holky jsou unavené, ty další cestu nezvládnou,“ prohlásí ten cizí zarostlý chlap.

Petr se na něj podívá ve snaze prokouknout až do jeho duše, co je zač. Aniž řekl cokoli dalšího, vandrák sám od sebe hrábl na dno své lodi. Svíral v ruce zabalené chleby se salámem a rozhodným tónem velitele navrhnul: „Mám v lodi i pití. Holky přesednou ke mně a nají se. Já to odpádluju. Co říkáš? Můžeme dohnat tvého kámoše.“

Petra hlodala nedůvěra. Nejraději by nechal holky v kempu. Jenže co pak? Bude se pro ně vracet? To nezvládnou. Kromě toho jsou tu nějakí opilci a nikde ani nevidí nikoho ze zbylé party.

„Mám i okurky a bonbony na závěr,“ dodává vandrák.

„Jo, já chci,“ ožije Lucinka a začne se hrabat k němu do lodi.

Čistá duše dítěte rozhodla. Snad po sledu omylů nedělají další osudovou chybu. Zuzka přesedá taktéž a Petr obdrží chleba, do něhož se čtyřikrát mocně zakousne. Zapije sousta svou vodou, div se neudává. Jedeme.

Tempo bylo vražedné. Čím mohutněji ten neznámý zabíral a čím více vteřin odpočítávalo imaginární kyvadlo, tím více rostla Petrova důvěra ve správnost tohoto rozhodnutí. A obdiv k tomu vodákovi. Navzdory jeho věku nebylo skoro možné s tím originálním tulákem udržet tempo, pořád se držel na délku dvou lodí před Petrem. Hlavně žádnou chybu, hlavně je nespustit z očí, má přece jeho sestry na palubě. Nezná ho, nezbývá než mu věřit.

Všechno šlo hladce, až na pálení rukou a ztrhaná záda. Za každou zátočinou by se už měl objevit Kája. Vodáci si touto dobou užívali v pobřežních bufetech a řeka byla prázdná. Petr ovšem maká a urputně se snaží dostihnout svého ztraceného kamaráda. Všechno probíhalo dobře, dokud za zátočinou nepotkali ve vlnách plácající se tříčlennou rodinu v oranžových vestách. Jejich nafukovací člun zplihle trčel namotaný na větve stromu u kraje. Paní se snažila vypotácet z pomoci manžela, přičemž synka držela za cíp vesty, aby jim neuplaval. Křičí a zmatkují, nicméně se nehnou z místa ani o centimetr.

Říční vlk je na jejich úrovni jako první. V ten moment začne z břehu ještě silněji štěkat malý pes. Starý vodák má pádlo a loď se Zuzkou a Luckou pevně pod kontrolou. Přirazí ke břehu a vyskakuje. „Chyťte se lana,“ pobízí důrazně, ale zároveň klidně rodinu ve vodě.

„Pojď mi pomoci,“ volá na Petra a šermuje druhou volnou rukou.

Ten jen tak neotálí a najíždí lodí z druhé strany trosečníků. Bez váhání uchopí ruku toho chlapce, může být tak asi z páté třídy. Petrova kánoe se zakolébá a nebezpečně naklání tu na jednu, tu na druhou stranu. Jakmile se nahne doprava, využije okamžiku a bleskově zatne svaly. Z posledních rezerv sil vyrval chlapce na loď. Ten zakmital nohama a vyškrábal se po boku, div že jej neprokopnul. Říčnímu vlkovi se již podařilo vytáhnout na břeh oba rodiče.

„Co teď?“ ptá se plačky mamka toho chlapce.

„Kde máte věci?“ táže se vlk.

„V Boršově je svoz, mám jen ledvinku,“ odpoví táta a hmatá na bedra, aby se ujistil, že je tomu skutečně tak. Doklady a peníze má naštěstí v nepromokavém pouzdře.

„Syn se jmenuje jak? Říkáte Míša? Míša bude u Petra. Paní si vleze ke mně a pán k Petrovi na háčka.“

Pejsek ze břehu intenzivně kňučí a je zmatený, jestli má skočit do lodi za paničkou. Ale pomůže gesto starého vandráka a už je také na palubě, kde ji divoce vítá.

„Děkujeme moc,“ spustili dvojhlasně oba rodiče. Míša byl ještě lehce v šoku, jen popotahoval. Táta ho poplácal na znamení, že všechno bude dobré. Obě kánoe se víc zanořily a nevypadaly úplně pojízdně. Paní je následně neopatrným trhem těla málem překotila, až Zuzka znatelně vyjekla.

„Náš člun?!“ pípne náhle Míša.

„Vrátíme se pro něj, abychom nenechávali nepořádek v přírodě,“ slíbí táta.

Máchnutí pádlem lodě příliš neposouvalo, avšak síla háčků nakonec hlubší ponory obou kánoí vykompenzovala. I paní se uklidnila a usmívala se na svého Míšu. Sama by potřebovala pohlazení, a tak se se situací vyrovnávala tím, že řekla pár povzbudivých slov svému synkovi.

Poté se počasí začalo před očima kazit, zvedl se protivítr a citelně se ochladilo. To inspirovalo Petra ke sprádání další plánu. Z kempu Zlatá Koruna by se to dalo vzít pěšky do Křemže a doma v Rožnově budou natotata.

„Nikdy před tím jsme v životě nesjížděli řeku,“ prozradil mezitím zcela bezděčně táta.

Byly teprve tři hodiny odpoledne. Přibližně. Mobily jsou někde na dně sudu. Aby jim nebylo smutno, začali si prozpěvovat. Brzy se pozvedli do veselé nálady a nahladu.

"Po dobrém obědě chvilka poezie neškodí," prohlásil Petr, aby to všichni slyšeli. Zarecitoval krátkou legrační báseň. Kromě toho toužil po odpolední siestě a co by za to dal, pustit si nějaký svůj oblíbený tvrdý rock. Jeho snem je založit si s Karlem a Zuzkou svoji kapelu, se kterou by po čase jezdili po světě. To všechno ale až složí a nazpívá nějaké vlastní texty, třeba o této cestě. Zapomněl na čas a sbíral nápady pro svojí první písničku. Je přesvědčen, že se mu jeho sny splní, je velice ctižádostivý, pracovitý a zároveň vnímavý.

Po dalších pár metrech se pozdravili s nějakými lidmi ve člunech. Ideální místo na koupání, kdyby se nad nimi nestahovala mračna. V mrholení a nízké mlze vidí další kánoe. Během chvíle je vidět už jen na pár metrů před sebe.

„Opatrně,“ slyší hlas vlka. Míjí povědomou kánoe v méně povědomé části řeky. Možná pod Dívčím Kamenem. Tady to Petr i Karel zbožňují.

„Zastavte, to je možná Kájova loď,“ zvolá Petr.

„Možná nebo určitě? Počasí se rychle mění, vystupujeme,“ rozhodl zkušený vandrák. Petr se Zuzkou jsou si téměř jistí, že tu opravdu parkuje Kája.

„A kde jsme?“ ptá se vyjukaně Míšův táta.

„Dívčák. Ubytujte se u Marka, že ho pozdravuju. 500 metrů kolem potoka,“ odvětil starý vlk.

Takže Zlatou Korunu minuli v mlze. Zkřehlé děti vystoupí. Rodiče obejmou Míšu a Lucka se s Míšou vítá jako stará známá. Pejsek pobíhá v bezbřehé euforii. Jakmile je šedovlasý vandrák sám v lodi, bujaře prohodí: „Ahóóó.“ Odpíchne se od kamenitého břehu a mizí nečekaně velkou rychlostí v mlze.

Nedaleko pod ústím Křemžského potoka, kde rostou mladé smrky a borovice, našel Petr, přestože byl teprve květen, několik desítek ryzců pravých, což jsou vynikající jedlé houby. Rodina s Míšou se už dál nezdržovala, poděkovali a vydali se směrem k ubytování. Petr s holkami se převlékli do suchého oblečení, které na ně čekalo v sudu. Krápalo jen mírně, proto se Petr rozhodl houby upéci na kamenech u ohně.

Pokud by vyrazili na zříceninu, na níž asi směřoval Karel, mohli by se zase minout. Musí tu na něj počkat u hřejících plamenů. Báječně si pochutnali, na tu dobrotu budou dlouho vzpomínat. Pak je přepadla

ještě chuť na kávu. To souviselo i s tím, že už byli značně unavení. Vzpomněli na nedaleký malý bufet, do něhož by bylo velmi lákavé ihned vyrazit. Někdo ale musí hlídat kánoe a oheň.

„A jak dáš vědět bez mobilu?“ zajímá Zuzku, když odchází s Luckou do bufetu, protože se nakonec rozhodli, že Petr zůstane. Narážela na to, že mobil nechal samozřejmě doma.

„Neboj. Hlavně tam nebuďte dlouho a přineste mi tatrunku a kafe, velké Americano, ať je ještě teplé. A jeho tam nejspíš potkáte,“ odpovídá Petr.

V tuto chvíli se víc dělat nedalo. Petr osaměl a dloubal do zbytku upečených hub. Přejedený se zachumlal do nepromokavé bundy. A začal si broukat melodii svého prvního hitu. Tam někde nahoře nad lesem tušil zříceninu, k níž se za pěkného počasí rád vrátí, už jen pro krásný pohled do krajiny, příjemný relax, načerpání nové energie a kvůli popovídání si s kolemjdoucími výletníky. Nemusel sám sobě nic slibovat, poněvadž ho Dívčí Kámen přitahoval jako magnet.

Tu se před ním objevil stín. Vzhlédl vzhůru a nad ním stál Karel. Chvíli na sebe jen tak hleděli a nezmohli se ani na pozdrav.

„Konečně,“ pronesl Petr.

„No sláva,“ odvětil Karel. „Taky jste mohli počkat, nebylo by vás.“

„Chtěli jsme, ale v tom proudu jsem to neubrzdil a nechtěl jsem riskovat, že překlopím Zuzku s Luckou.“

Karel byl ještě pořád rozčilený.

„Nějak si zarostl za tu dobu, nejsi k poznání, Karle. Ještě že tě nevidí Zuzka.“

Karel si prohrábl neupravené strniště a mlčky zamířil ke své kánoi. Ze sudu vytáhl starý holicí strojek a trochu se zvelebil. Moc to ale bez zrcátka a nasucho nepomohlo.

„Taky vypadáš špatně a na vodě ti to moc s pádlem nešlo, Petře.“

„Kájo, neblázni, necháme toho, vždyť jsme nejlepší kamarádi,“ uklidňoval ho Petr. „Ostatní tě na srazu určitě poznají i takhle zpustlého,“ zavtipkoval ještě pro odlehčení atmosféry.

„Vidíš, je třeba vyřešit, jak se dostaneme zpátky na místo setkání,“ napadlo Káju.

„Oni na nás počkají, ukaž radši, co jsi vyfotil,“ prohlásil Petr, když viděl igelit s foťákem v jeho levé ruce.

Kája už se nehněval. Léta přátelství byla natolik vzácným darem, že by ho nezahlodili kvůli jedné příhodě. Už ani neměl chuť kouřit, přestože tabák při rozbalování igelitu lákavě zavoněl. Nebude si likvidovat kondici.

Vyjmul fotoaparát a podíval se s obavami na Petra. „Snad naskočí.“

Tělo aparátu bylo navlhle a po stisknutí tlačítka ON přístroj ani nezablikal ani nepípnul. Zkouší ho osušit.

„A co ten divný chlap v té americké bundě, ten vandrák, nebyl to nějaký tvůj příbuzný?“ ptá se Petr, než naběhne foťák.

„Zajímavý týpek, ale proč příbuzný?“ reaguje Kája.

„No, připadalo mi, že je mi povědomý,“ dodá Petr.

Fotoaparát zabliká a displej naběhne.

„Co to je za fotky?“ vyhrkne Kája, když si prohlíží soubory.

„Rychle, než ti vychcípne baterka,“ vyhrlí Petr spěšně a tlačí se na displej, aby viděl co nejvíc.

Listují obrázky a Kája je komentuje: „Tuhle jsem nefotil, tuhle taky ne. Hele, tady je na další fotce ten vandrák, kterého asi oba myslíme.“

„Vážně,“ přitaká Petr. „Koukej, tohle je jak ty, ale o pár let starší.“

„Není to on za mlada?“ řekne Kája nejistě.

„A jak by to fotil za mlada, když je teď starší, navíc na tvůj foťák? Vždyť tam vypadá jak ty za pár let, Kájo.“

„A tady je nějaká nevěsta,“ hlásí Kája. „Dost podobná tvý ségře.“

„Jaký ségře?“

„Zuzce, Peťo.“

Kája mu podá foťák a nacpe mu ho k očím. Baterka bliká červený světýlkem.

„Nekecej, tady je těhotná...,“ stačí ještě zvolat Petr.

„Těhotná kdo?“ ptá se rozrušeně Kája.

„No ta, jak byla jako Zuzka, akorát víc v dospělosti.“

„Co to tam zkoumáte?“ ozve se náhle hlas Zuzky za jejich zády, zrovna se vrátila s Luckou z bufetu.
„Ukažte.“

Ale než stačí popadnout přístroj, baterka naposledy zakvičí a nikdo si už nic neprohlédne.

Po návratu domů Kája foťák už nikdy nevzkřísí, patrně proto, že voda pronikla dovnitř a dokonala své dílo.

.....

Za krásného letního dne téhož roku se Karel s Petrem vrátí na zříceninu. Při rozhovoru s několika lidmi dostane Petr zajímavou nabídku, která mu udělá velkou radost. Bez rozmýšlení na návrh kývne. Po příchodu domů se pochlubí rodičům, co se mu přihodilo. Ti sdílejí jeho nadšení, těší je, že se jejich syn bude zabývat obory, které ho zajímají, a nebude jen posedávat doma. Začne na sobě pracovat a jeho znalosti v různých vědních disciplínách budou užitečné.

Za nějaký čas začal Petr často jezdit a přednášet po světě jako významný badatel. Kromě toho založili s Kájou kapelu, a to byl další splněný sen, který se mu splnil – zpívání.

A pokud jde o Káju, ten se časem odvážil svěřit se Zuzce ve velmi důvěrné záležitosti. A ještě za nějaký měsíc poté se všichni přátelé slavnostně sešli na Dívčím Kameni, přičemž Zuzka byla oblečená v nádherných bílých šatech.

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

MAS Rozkvět, z.s.

CHELČICKÝ DOMOV
SV. LINHARTA, o.p.s.